

THAJSKO

únor 2001

zpracovala Ivana Mikulcová
červen 2001

S kamarády, se kterými jsme byli již na několika dovolených, jsme vyrazili za exotikou do Thajska. Naše společnost se podobala nejvíce té, se kterou jsme byli před čtyři roky na Korsice. Tam s námi byli navíc Vašek Rout a Petr Skala a děti všech ostatních. S námi jela jako jediné dítě (díky svým 20 letům se asi urazí, až si to přečte) Ivča a pak páry Pecháčkovi, Řebíčkoví, Veithovi a Janouškovi. Naše rodina byla v Thajsku již v roce 1998, ale to jsme si ještě netroufli jet sami a byli jsme tam s cestovní kanceláří Fischer Reisen a bydleli jsme v hotelu v Pattaye a podnikali jsme pouze jednodenní výlety okolo.

Termín našeho zájezdu byl dán dobou, na kterou jsme sehnali letenky. Již před vánoce bylo skoro všechno vyprodáno. Zimní období je pro návštěvu Thajska nejvhodnější. Pro cestu je potřeba zařídit si dopředu thajské vízum a je vhodné i očkování. My máme již z dřívějšíka očkování proti žlutence (po přeočkování je účinné deset let), a ještě jsme si přidali tyfus, který je doporučen. Také jsme si koupili antimalarické tablety, protože jsme se měli pohybovat v oblastech se zvýšeným malarickým rizikem.

V Thajsku platí 1 bath, který má hodnotu o něco málo nižší než jedna naše koruna. Přepočítávali jsme tedy vše 1:1. U nás se bathy samozřejmě nedají sehnat, je třeba mít sebou dolary.

V zemi se píše jejich speciálním písmem a to nám místy činilo značné potíže. Na silnicích jsou poutače v thajštině a pod tím je to pouze malinké latinkou, takže se to dá přečíst až na poslední chvíli. Také jsou tam dost často nějaké varovné tabule a je na nich napsáno bůhvíco. Hlavně ve městech většinou chybí do latinky přeepsané názvy ulic. Přepis do latinky je zřejmě dosti těžký, takže kolikrát existuje několik verzí a je rozpor mezi průvodcem, mapou a skutečností.

30.1.

Sraz byl v 16,30 na letišti, i když letadlo mělo letět až v 18,20 a z cesty do Ameriky jsme věděli, že dvouhodinový předstih je zbytečně velký. Když jsme dorazili, mysleli jsme, že jsme první, protože u odbavení nikdo nebyl, ale všichni už seděli v bufetu.

Použili jsme naše oblíbené aerolinky Austrian Airlines, jejichž letadla byly označené Lauda Air. Malým letadélkem Tyrolean jsme letěli do Vídně. Toto letadlo je dost lehké a člověk má pocit skoro celou cestu, že to drncá. Cesta trvá 1 hodinu včetně přistávacích manévřů. Za tu dobu stihnou podat občerstvení (zapečenou bagetu se šunkou a sýrem).

Odlet dál do Bangkoku byl v 22,25. Je to tam skoro 6 000 mil a časový posun je 6 hodin.

31.1.

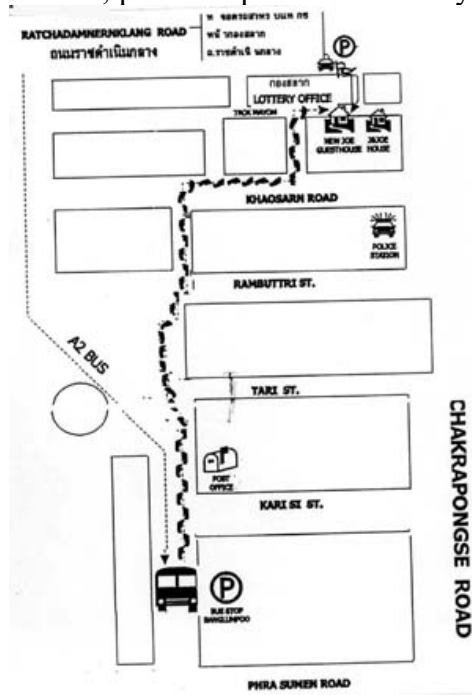
Přílet do Bangkoku byl přesně podle letového řádu v 14,30 bangkokského času (t.j 8,30 našeho času). Na letišti nás čekali tři uniformovaní zřízenci společnosti Budget s cedulemi s našimi zkomolenými jmény. Od této společnosti jsme měli přes internet objednaná auta, jako záruku měli dopředu nahlášena čísla kreditních karet. Po projednání formalit u pultu Budgetu nás Vlád'a nechal čekat dole v hale a šel převzít auto. Pak se vrátil a tvrdil, že jedeme do třetího patra, ale ve třetím patře auto nebylo, tak jsme projednali výtahem

všechna zbývající patra, až nakonec to bylo v posledním 6. patře.

Zřízcenci společnosti usedli za volanty a odvezli nás do kanceláře Budgetu. Dostali jsme 3 klimatizované Toyoty s automatickou převodovkou. Sepsali jsme smlouvy, zkontrolovali vozy a už vyrazil každý sám. Řidiči si napřed zkusili objet alespoň kolečko na nádvoří. I pro zkušeného evropského řidiče je to dost šok - levostranný provoz a šílená hustota dopravy, alespoň že nebylo nutné řadit. Podle průvodce 80 % všech aut Thajska jezdí v Bangkoku.

Podle mapy jsme měli naprosto jasné, kam máme jet - měli jsme v centru rezervovaný hotel, ale realita byla jiná. Na jedné hodně divoké křižovatce jsme odbočili nesprávným směrem a jeli neznámo kam. Cesta vedla naprosto přímo, jako když střelí, ale chybělo jakékoliv označení i název (tedy alespoň v latince). Když jsme se pokusili zeptat u pumpy, kde jsme a kudy máme jet, nebyl nikdo schopný nám poradit. Pak jeden taxikář trochu popsal cestu a řekl Vládovi, že se máme držet cesty na Motorway Ramy IX., tak jsme se jí drželi, ale bohužel opačným směrem. Jak jsme jeli, začalo se stmívat, až velice rychle byla úplná tma. V tomto podnebném pásmu se stmívá po šesté hodině. Tmou se naše orientace ještě zhoršila. Cestou jsme ztratili jednu posádku, která šla na to logicky - jeli za zapadajícím sluníčkem, protože centrum bylo na západě. Dostali se do ulice sousedící s tou, kde jsme měli zajištěné ubytování, ale neznali přesnou adresu a název a už se jim nechtělo nic hledat, tak se ubytovali v nóbl hotelu se snídaní ve formě švédského stolu za 1500 bathů za pokoj.

My jsme si udělali kolečko a nakonec také nabrali správný směr, ale opět jsme se netrefili do příslušné uličky - z našeho směru do ní nebylo možné zabočit, a jak jsme to objížděli, hodilo nás to na most a už jsme zase jeli pryč. Museli jsme se otočit a nebylo to nic jednoduchého, protože to byla dálnice. Naštěstí tu mají po určitých úsecích tzv. U-turny (nadjezdové otočky) na otáčení. Pak jsme se konečně trefili, ze strany od mostu to bylo dobře přístupné. K hotelu se vůbec nedalo zajet, byla tam jen pěší cesta zakrytá stříškou mezi obchůdky. Hotel se jmenoval New Joe Guesthouse v uličce Trok Mayom a dole v něm byla otevřená restaurace a internet. Při večeri mě tam trochu poštipali komáři, zapomněla jsem se narepementovat, protože uprostřed města bych je nečekala.

Náš hotel nebyl nic moc, rozhodně jsme nedostali pokoje, které byly zobrazené na internetu. Takové možná byly v nižších patrech, my bydleli až ve čtvrtém a nahoru se šlo po dost příkrých vysokých schodech. Na zdech byly otrhané tapety, celé zařízení tvořily tři

postele, jeden malý stůl a umývadlo. Sprcha se záchodem byla v jednom a měla asi 1 m², takže člověk by se mohl sprchovat sedíc na míse. Klimatizace byla pouze bedna na okně, která se nedá regulovat, a tak je tam buď zima, když se klimatizuje, nebo horko, když se klimatizace vypne. Ale stálo to pouze 400 bathů, což je přímo v centru města velice levně.

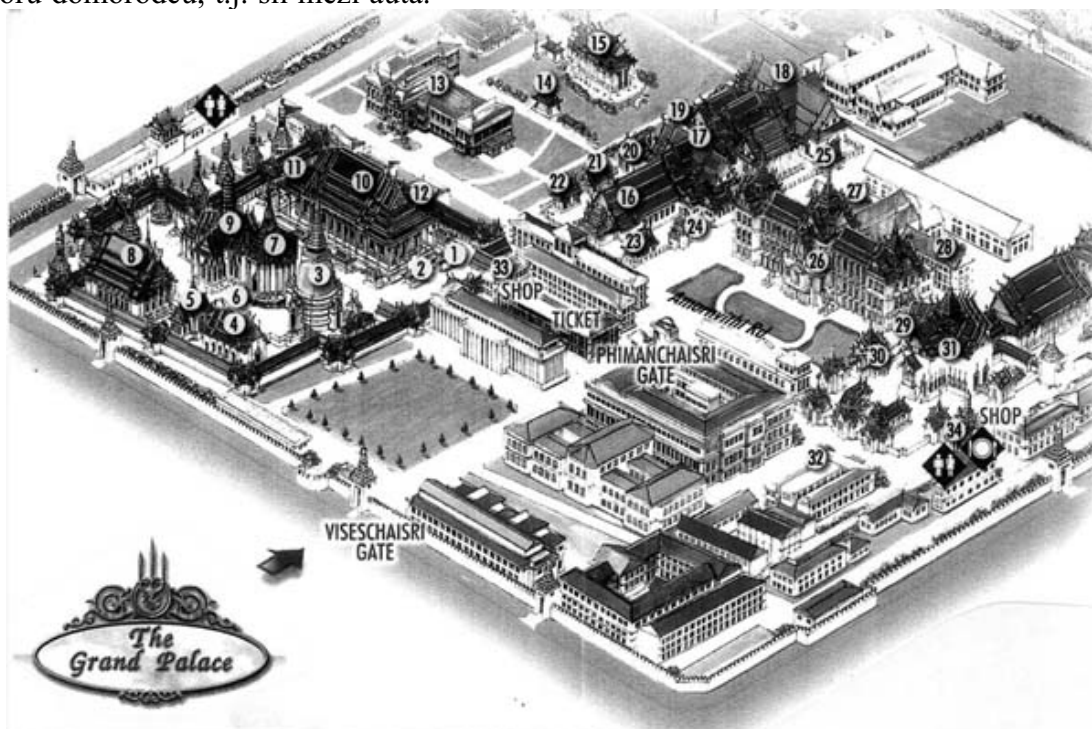
Po ubytování jsme ještě vyrazili do sousední ulice, která byla velice rušná a chodily po ní davy lidí, jako by to byla pěší zóna. Projíždějící auta se musela prodírat krokem mezi chodci. Po obou stranách ulice bylo plno pojízdných stánků, někteří měli své zboží na zemi, v okolních domech bylo několik restaurací, ale většinou dost obsazených. Bylo tam také několik krejčovských krámků, kde za velice přístupnou cenu nabízeli ušití obleku do 24 hodin. Později jsme ještě dost takových obchůdků viděli v Pathaji. Na ulici prodávali všechno možné, ale hlavně různé mňamky a nápoje.

Hned jsme samozřejmě ochutnali místní pivo. Mají ho tu v plechovkách nebo lahvích od 1/3 litru do 3/4 litru, točené pivo je výjimkou. Mají i importovaná piva, ale my jsme dávali přednost domácím. Mají tu dva druhy - jednak je to pivo Singha, které je velice silné, má 5,4% alkoholu a údajně pivovar na jeho výrobu stavěli Čechoslováci. Poněkud slabší a tedy i levnější je pivo Chang (čti čang). Plechovka nebo menší lahev stojí od 25 do 60 bathů. Karel pil raději pouze Singhu, protože po Changovi mu prý nebylo dobře.

Chodili jsme po ulici přes půlnoc, protože naše biologické hodiny byly nastavené ještě na český čas a vůbec se nám nechtělo spát.

1.2.

Náš hotel nebyl zrovna nejlepší, ale měl jednu výhodu, že jsme byli v centru asi 1/4 hodiny pěšky od královského paláce. Tam jsme také hned ráno vyrazili. Museli jsme přejít jednu hodně divokou křižovatku, na které vůbec nebyly přechody, tak jsme to vzali podle vzoru domorodců, t.j. šli mezi auta.

Do paláce se nesmí v kraťasech nebo v minisukni a triku bez rukávů, to jsme věděli a byli na to připraveni, ale Hanku nechtěli pustit dovnitř ani v pantoflích, tak si musela půjčit jejich boty a dát jako záruku svůj pas. Stejně tak se tam dalo půjčit i oblečení.

Vstupné do paláce bylo 200 bathů. Je to dost rozsáhlý komplex, oproti tomu, když jsme tu byli minule, byly přístupné i další prostory. Všude bylo spousta turistů, největší atrakcí je chrám Smaragdového Budhy, v němž je malá zelená soška Budhy oblečená podle

ročního období do různých kabátků, a král ho v patřičnou dobu převléká. Lidé si kupovali bílé lotosové květy, namáčeli je v asi svččené vodě a ostřikovali se jimi. Královské sídlo je v tzv. Velkém paláci. Počali ho stavět po vzoru Buckinghamského paláce, ale po protestech lidu bylo patro a střecha postaveny již v thajském stylu. Byli jsme také v části, která až do loňského roku nebyla vůbec přístupná cizincům, protože tam byly uloženy ostatky královny matky, která zemřela v 94 letech v roce 1995.

Už jsme chtěli odcházet, když nás zarazili vojáci a nenechali vyjít ven. Za chvíli přijela kolona aut a u hlavního vchodu do paláce z nich někdo vystupoval, ale byli jsme daleko, tak ani nevíme, kdo to byl. Ale když prázdná auta odjížděla, mělo jedno auto tureckou vlaječku.

Pak jsme došli kousek k řece a objednali si člun na vyjíždku po kanálech řeky Chao - Praya. Kolem kanálů jsou tam postaveny domy na kůlech, některé chatrče na spadnutí a jiné poměrně výstavné. Domorodci žijí na terasách nad řekou - visí jim tam volně všechno oblečení, je vidět nádobí a celou domácnost. Nádobí se myje v řece, sami se v ní myjí také. Do domků je sice zaveden vodovod, místy vedou nad vodou vodovodní trubky, ale moc bych na ně nevsázela, určitě jsou místy děravé a mísí se s kalnou někdy až smrdutou říční vodou. Za dvě stě bathů na osobu jsme si dojednali dvouhodinovou vyjíždku, měli jsme být v lodi sami, ale na poslední chvíli nám ještě přidali další dva pasažéry.

Po kanálech nás dovezli k hadí farmě, ale dovnitř na prohlídku se nám nechtělo, tak jsme si pouze prohlédli stánky a dali si něco k pití. Mají tam výbornou ledovou kávu v plechovce asi za 10 až 15 Kč. Při zpáteční cestě jsem si prohodila místo s Řebíkem, ale kormidelník tak dlouho gestikuloval, že se mu něco nelíbí, až jsme pochopili a sedli si na původní místa. Asi se mu zdálo, že by byla loď špatně vyvážená. Loď byla totiž dlouhá štíhlá s vysokou přídí. Vzadu byl umístěný motor s vrtulí na tyči, která se dala vytáhnout z vody. Loď projížděla kanály dost vysokou rychlostí. Zvláštní bylo, že na vodě se jezdí vpravo, ne vlevo jako auta. Vyjeli jsme z kanálů kousek po proudu řeky a poslední úsek k přístavišti jsme zdolali šílenou rychlostí.

Na projíždce nám vyhládlo, tak jsme se posadili kousek od přístaviště do restaurace. Neměli tam pivo, tak jsme si ho museli dávat u vedlejšího stánku. Bylo to zapotřebí, protože jsme si dali polévku, po které vstoupily slzy do očí. Vláďa jí vůbec nesnědl, já jsem s ní bojovala. Pálila tak, že se nedalo poznat, co vlastně jíme. V polévce plavaly kusy dřevnatého bambusu, který byl naprosto nejedlý. Vláďa si koupil na ulici kovbojský klobouk s nápisem Sea Horse - mořský koník a pozdějších dnech ho dost využíval k ochraně před sluníčkem. O kousek dál si koupila klobouk i Ivča.

Další naše kroky směřovaly ke chrámu Wat Po, což je chrám ležícího Budhy. Cestou jsme si s Ivčou u pouličního prodavače koupily gumové pantofle k vodě za 20 bathů. Vstupné do chrámu Wat Po je pouze 20 bathů, což je docela nepoměrné se sousedním královským palácem, kde chtěli 10 x tolik a k vidění toho bylo skoro stejně. V hlavní budově leží pozlacená socha Budhy, která objekt zcela vyplňuje a má na délku 45 m a 13 na výšku. V okolních chodbách bylo umístěno asi 300 pozlacených soch Budhů ve výškách od jednoho do dvou metrů. Tyto sochy věnovali pozůstalí svým mrtvým a za sochami byly umístěné jejich urny. Součástí areálu chrámu je i několik čedí, což jsou vysoké špičaté útvary věnované památce významných osob, tyto konkrétně členům královské rodiny.

Ve chrámu se Pepa dozvěděl, že mu umřela maminka. První jeho reakce byla, že bude muset jet domů, ale realizace by byla asi dost složitá, protože letenku jsme měli na určité datum, o tu by přišel a musel by koupit jinou a nebylo jisté, že by ji sehnal. Tak se Veithovi nakonec rozhodli zůstat a příbuzní zařídili pohřeb až na termín po našem návratu.

Z Wat Po jsme šli dál opět pěšky směrem ke chrámu Wat Traimit, kterému říkají chrám zlatého Budhy a vzali jsme to přes čínskou čtvrť. Hlavní tepna čtvrti je strašně rušná, jezdí tam plno aut a hlavně motorek, které to túrují na každé křižovatce, a tak je tam skoro

nedýchately. Přesto jsou chodníky a krámký podél nich obložené zbožím. Za velmi levný peníz se tu například daly koupit dioptrické brýle se všemi možnými kombinacemi dioptrií.

Ke chrámu Zlatého Budhy jsme dorazili těsně před pátou a ještě jsme stihli si ho prohlédnout. Je v něm umístěna největší plná zlatá socha na světě. Před nepřáteli byla ochráněna tím, že byla v obalu ze sádry a pouze náhodou se pak odloupl kousek a bylo zjištěno, co vlastně skrývá. Při naší poslední návštěvě jsme tu byli dopoledne a to tu byl šílený mumraj, vrhali se na nás různí prodavači a nabízeli nám pohledy, obrázky a byli strašně dotěrní. Teď tu byl klid a nikdo nás neotravoval. Koupili jsme si u jednoho stánku vyřezávanou žábu, která, když se jí paličkou jezdilo po zádech, vydávala zvuky podobné kvákání.

Chodili jsme skoro celý den a už jsme toho měli docela dost. Tak jsme si najali 4 tuk-tuky. Jsou to tříkolkové motorčky, v nichž vzadu mohou sedět dva nebo tři lidi. Jeden tuk-tuk byl za 50 bathů a dovezli nás na hlavní ulici hned vedle našeho hotelu. Byla to dost šílená jízda, řidiči snad spolu závodili, navzájem se předjížděli a jen o vlasek jsme minuli jiný tuk-tuk v příčném směru.

Podvečer jsem využila k tomu, že jsem se nechala namasírovat. Hodina masáže mne přišla na 100 bathů a pro maséra to byly docela těžce vydělané peníze. U nás máme představu, že thajská masáž je erotická, takovou tam však nazývali švédskou masáží. Thajská masáž je masáž tlaková a provádí se na oblečeném člověku. Postupně se stlačují všechny svaly, je to místy docela bolestivé. Vedle mne ležela jedna thajka a ta si nechala rovnat záda šlapáním po nich. Vláda s Ivčou mezitím zkusili serfovat na internetu, ale nepodařilo se jim zjistit, jak se dělá zavináč, tak nemohli nikomu napsat.

Po večeri jsme opět vyrazili na hlavní třídu. Všechny ženské jsme si koupily veliké batikované šátky s třásněmi a jelikož jsme jich koupily víc, dostaly jsme jeden za 80 bathů. V Chorvatsku je prodávali skoro stejně, ale tam vycházely skoro na 400 korun. Pak jsme neodolali a koupili si pečené luční kobylky. Bylo to moc dobré, byly křupavé a okořeněné sojovou omáčkou. Taky tam prodávali pečené červy, šváby nebo žáby, těm jsme však odolali. Ivona se nechala u pouličního malíře na chodníku portrétovat, maloval jí asi hodinu a chtěl za to 400 bathů, docela se jí to podobalo. Opět jsme courali po ulici do pozdních hodin.

2.2. Ráno jsme projeli nejkratším směrem Bangkokem na jih. Kousek od města je skanzen Ancient City - Muang Boran (tedy starověké město), kde jsou kopie všech možných historických staveb Thajska. Areál skanzenu byl skoro prázdný, může se jím projíždět auty. Nejezdí tam žádné zájezdy, protože silničky a hlavně časté mostky jsou dost úzké a autobusy by to neprojely. Vstupné je pouhých 50 bathů + 50 za auto. My jsme tu byli už minule, ale od té doby tu vyrostla řada nových staveb, dokonce pirátská džunka na vodě. Pak ještě různé pohádkové stavby - model botanické zahrady, čínský chrám s asi stovkou zlatých Budhů. Stavby, které před třemi roky zářily novotou, již byly značně oprýskané, tropické deště tu asi dřevěným stavbám dávají dost zabrat.

Ve starším areálu je většina staveb kamenných nebo zděných a představuje kopie různých chrámů, které jsou někde ztraceny v džungli. Je tu řada ohromných soch v ruinách klášterů. Novější dřevěné stavby jsou někdy inspirovány i pohádkami.

Na oběd jsme šli přímo v areálu do restaurace na vodě, byla umístěna v objektech, které byly kopiemi tradičních vodních trhů. Kuchařka pro nás připravovala jídlo na malé lodičce zakotvené u dřevěné plošiny. Na jídelním lístku měli spoustu jídel, tak nevím, jak to mohla v těchto skromných podmínkách zvládnout.

V Ancient City byly upomínkové předměty asi nejlevnější, co jsme kde viděli. Koupili jsme si 3 malované vějíře celkem za 100 bathů (na vyjížděče na kanály chtěli stejně za jeden) a slunečník. Chybělo jen málo a pořídili jsme si nějaké další hudební nástroje - malé piáno v podobě lodi nebo Panovu flétnu, na kterou nám prodavačka předváděla hraní. Řebík si v tomto areálu zkusil poprvé řízení a moc se mu zalíbilo jezdit bez řazení, takže od té doby se již pravidelně chtěl střídát v řízení. V Bangkoku to vypadalo, že ho za volant nikdo nedostane.

Pak jsme jeli na Pattayu. Není to moc daleko, ale cesta se dost vleče, tak jsme tam přijeli až v podvečer. Zastavili jsme před Pattayou na pláži, my se šli koupat a Vláďa s Pepou jeli shánět ubytování. Už se pomalu začínalo stmívat a začínali jsme mít obavy, že nás tu nechali, když se pro nás vrátili. Podařilo se jim sehnat docela slušný penzion přímo v centru Pattayi v tiché příčné uličce. Pattaya je totiž tvořena dvěma hlavními souběžnými ulicemi, z nichž jedna vede podél moře, a mezi nimi jsou klidné úzké uličky. My jsme měli třílůžkový pokoj za 500 bathů. Byl docela prostorný s regulovatelnou klimatizací a oknem do zdi. Měl jenom jednu vadu, špatně odtékal záchod a v koupelně jsem viděla švába.

Večer jsme vyrazili na procházku městem a večeri. Navečeřeli jsme se v restauraci na plážové kolonádě a pak procházeli rušnou pěší zónou. Do Pattayi se jezdí hlavně za tzv. sexuální turistikou. Na ulicích to bylo vidět, protože všude chodilo plno Evropanů, hlavně samotných pánů středního věku, někteří již byli provázeni místními děvčaty. Naháněči nás lákali na různá erotická šou a představení. Nezašli jsme však nikam, jen jsme se procházeli a koukali a koupili si občas něco dobrého, Vláďa si koupil pečenou sěpii, já jsem koupila zelené mango. Manga tu mají v různých barvách podle stupně zralosti. Cestou jsme také koupili umělý lidský trus, který vypadal jako živý.

Vláďa si nechal z frajeřiny vyčistit boty. Je pravda, že to dost potřebovaly. Dopředu se však nedohodl na ceně a tak ho dost zaskočilo, když za to chtěl čistič 100 bathů.

Potkali jsme jednoho kluka, který prsty naznačoval pohlavní styk, ale nepochopili jsme, na co nás vlastně lákal. S velkým gustem to neustále opakoval i pro kameru.

K Mirkovi se měla jedna docela pěkná holka, ale když je Vláďa filmoval řekla mužským hlasem „Davaj děngy“, byl to totiž transvestita. Podle toho, co řekl, je vidět, jakou má asi klientelu.

3.2.

Ráno jsme nahlásili závadu záchodu a paní v recepci řekla, že až přijde pan inženýr, že se na to podívá. Večer byl záchod opraven, bylo vidět, že vybourali odpad a poté udělali nový a zároveň posypali podlahu nějakým práškem, asi proti švábům.

V plánu bylo podívat se do sloní farmy. Jedna měla být hned u hlavní silnice přímo v Pattaye, ale tu jsme nenašli, tak jsme se nechali vést cedulkami s obrázky slona, které nás dost složitě naváděly k farmě za městem. Když jsme k ní dojeli, byli jsme zklamáni, protože cena vstupného byla 600 bathů. Mirek prohlásil, že za to by se snad dal koupit celý slon. V ceně měla být nějaká šou a projížďka na slonech. Nikdo však takovou částku nechtěl investovat. Chvíli jsme se koukali na slony, kteří se tam krmili bambusovými výhonky, a jeli jsme ke klášteru Wat Yansangwararan.

Tento klášter má údajně být pod záštitou krále a má to být meditační centrum pro muže. Viděli jsem tam však skupinky dětí, které se tam pod stromy učily. Areál ještě není zcela dostavěn, je tu rozestavěný ohromný památník. Vše je zasazeno v krásné zahradě, je tu plno jezírek a květin. Uprostřed na malém pahorku je socha královského páru - král stojí a královna sedí, u nohou jim ležel pes a vypadal také jak součást sochy, protože se ani nehnul. Podívali jsme se do špičatého monumentu, kde bylo nutné být řádně oblečen, za malý peníz bylo možné si půjčit sukni nebo košili. Vevnitř bylo vše zlaté a uprostřed byl malý žlutý Budha, který byl průsvitný, takže vypadal jako z jantaru. Tento chrámový komplex jsme také již dříve navštívili, ale tehdy tu byla skoro pustina a ne ty krásné zahradní úpravy a vzniklo tu několik nových staveb. V jedné budově bylo umístěno voskové muzeum hlavních představitelů buddhismu. Bylo tam asi 20 sedících oranžových mnichů, kteří vypadali úplně jako živí, člověk jen čekal, kdy mrknou.

Kousek za tímto areálem je malý chrámek, ke kterému se muselo vystoupat po dlouhém schodišti a je od něho pěkný výhled na moře i na mrakodrapy Pattayi. U chrámku viselo několik zvonů, do kterých se dalo tlouct bambusovou holí. Postupně jsme si to zkoušeli a moc se nám líbila ta hůl, která by byla velice vhodná na tlučení špačka. Bylo tam několik Němců na motorkách, kteří tam vyjeli po silničece a byla s nimi jedna Thajka a ta jim zřejmě poradila, jak se tam dostanou. Normálně tam totiž byl zákaz vjezdu. Vláďa měl na sobě můj batikovaný šátek jako sukni, aby neměl holá kolena a byl vhodně oblečen do chrámu, a moc mu to slušelo. Dole pod schody seděl jeden Thajec, hrál na kytaru a nabízel kazety se svou hudbou. Několik jsme jich koupili, bylo to docela dobré country v thajském stylu.

Pak jsme jeli k čínskému muzeu Anek Kusala Sala a podívali se do něj. Minule jsme vůbec netušili, co v něm je, mysleli jsme, že je to nějaký chrám a nebylo tam jediné slovo v jazyce, kterému bychom rozuměli. Vstupné do muzea stálo 50 bathů a opravdu to stálo za to. Uvnitř bylo celé přízemí plné soch Budhů a mandarínů všech velikostí a tlouštek. V patře byly sochy karatistů v různých karatistických polohách a Řebík si to podle nich zkoušel. Byly tam i obrazy ze života Budhy, obrazy královské rodiny, sochy démonů a další památky dle mého názoru čínské.

Venku před muzeem jsme si došli na oběd pod primitivní bambusový přístřešek. Paní, která tam obsluhovala, neuměla ani slovo anglicky a museli jsme jí na nabídkové tabuli ukázat, které jídlo chceme. Dělal jí potíže přiřadit k anglické verzi správný řádek v thajštině - dumala, zda je to ten nad či pod. Na pivo jsem si také ukázali a počet byl pomocí prstů. Dali jsem si opět klasické kuřecí rizoto (chicken with reis).

Pak jsem jeli k unikátnímu památníku vybudovanému na památku 50. výročí kralování krále Rámy v roce 1996. Ráma IX. je nejdéle panující panovník na světě a nastoupil na

trůn po nevyjasněné smrti svého staršího bratra. Na částečně odsekané skále je vyroben ohromný zlatý reliéf Budhy a okolo je opět krásná zahrada. V průvodcích zatím o tomto monumentu nepíší, protože od roku 1996 to ještě nestihli, Vláda o něm našel zmínku pouze na internetu. My jsme ho objevili náhodou při naší minulé návštěvě. Tehdy to bylo ještě skoro nové a zahrada byla ještě hodně skromná, nyní se již vše pěkně rozrostlo.

Dál jsme jeli do botanické zahrady Nong Nooch Tropical Garden. Je to rozlehlá zahrada, všude je plno zaměstnanců, kteří mají neustále co dělat, většinou zastříhují stromky, aby měly správný tvar. Zahrada je členěna do několika tematických částí - evropská zahrada versaileského stylu, tropická zahrada, kaktusy, koutek se zvířaty, motýlí farma. Byla tam také vybudována poněkud menší kopie Stone Henge. Neustále se budují další části zahrady. Také tam byl malý železniční model s vláčky, které vydávaly naprosto autentické zvuky parních lokomotiv. Zahrada se nejlépe prochází na visutých chodnících, které jsou na úrovni korun stromů.

Odpoledne jsme se stavili u mořského pobřeží na pláži, která patřila k bungalovům Suset Village napodobujícím domorodé chatrče, ale zřejmě s o dost větším komfortem. Docela by se nám líbilo v nich bydlet, ale bylo to dost na pustině.

Raději jsme se vrátili do Pattayi a opět vyrazili do ulic. Navečeřeli jsme se v restauraci přímo proti jednomu z erotických barů a sledovali, jak se vyvíjí vztahy mezi Evropany a Thajkami. Takových barů je plná Pattaya, jsou osvětleny růžově, mají kruhovitý tvar a vevnitř sedí děvčata a z vnější strany si k nim přisedávají muži. Někdy si jen dají skleničku, někdy třeba hrají piškvorky, někdy si dohodnou, že spolu stráví celou dovolenou.

Byli jsme na sever od našeho hotelu, tak jsme se nechali dovést tuk-tukem do jižní části na pěší zónu. V Pattayi jezdí větší tuk-tuky asi pro dvanáct lidí, je to malý nákladáček vzadu s lavičkami po stranách.

Rozhodli jsme navštívit Go-go bar, kde tančí spoře oděné tanečnice u tyče. V prvním baru však chtěli Vláďovi odebrat videokameru, že mu jí vezmou do úschovny. Vláďa ji však nechtěl dát z ruky, tak jsme šli jinam. V druhém baru jim již kamera nevadila, i když filmovat by mu určitě nedovolili. Vstupné do baru se neplatilo, platila se pouze útrata, přičemž jedno pivo stálo 50 bathů. Nealkoholické nápoje byly paradoxně dražší, fanta stála 80 bathů. Uprostřed baru bylo několik tyčí, u kterých se vlnilo několik děvčat. Měly na sobě miniaturní plavečky a pokud si někdo připlatil, sundaly vrchní díl. Asi tři z nich vypadaly, jako by jim bylo asi tak třináct let, ale u nich se to nedá dost dobře odhadnout. Jako vrchol programu vystupovala jedna specialistka, která si tahala z přirození dlouhou šňůru s květy nebo i s hřebíky a střílela na balonky. Když jsme odcházeli, jedna z dívek mi kynula na rozloučenou.

Pánové z toho dostali žízeň, tak šli ještě na jedno do baru vedle hotelu a poněkud se jim to protáhlo do velice pozdních nočních hodin.

Pro nás zvyklé na české poměry bylo nepochopitelné, že nějaký obchodník ubytovaný v hotelu, nechal před hotelem plně naloženou otevřenou dodávku.

4.2.

Ráno jsme ještě podnikli malou vyjížďku na pahorek se Zlatým Budhou nad Pattayou. Socha byla v lešení, ale okolo byly nové další sochy Budhů v různých polohách, každé poloze byl zasvěcený jiný den. Já jsem se narodila v neděli, tak pro mne je vhodný Budha meditující pod roztaženou kobrou. Za tři roky, co jsme zde byli minule, tu vyrostly různé další stavby – přístupové schodiště bylo lemováno zábradlím v podobě hadů a pod schody také vzniklo několik nových soch.

Tento den byla na programu cesta do Ayutthayi. V noci jsem dostala lehký průjem, byla jsem třikrát za noc na záchodě. Ráno jsem to trochu potlačila živočišným uhlím a endiaronem, takže přes den jsem již neměla problémy. Dodržovali jsme jisté zásady, abychom se vyhnuli střevním potížím, ale přesto téměř všichni jsme nějaké potíže měli. Zásadně jsem nejedli syrové zeleninové přílohy, nepili jsme nápoje s ledem, nejedli jsme ovoce, které se jí celé, ale pouze takové, které se loupe. Na doporučení doktorky jsme na čištění zubů používali balenou vodu. Mysleli jsme, že pokud si koupíme něco pečeného nebo vařeného, je to nezávadné. Já jsem si předchozí večer koupila pečené tofu a nejsem si vědoma ničeho jiného, co mi mohlo mé potíže přivodit. Ale bakterie se mohly klidně do nás dostat dotykem rukou.

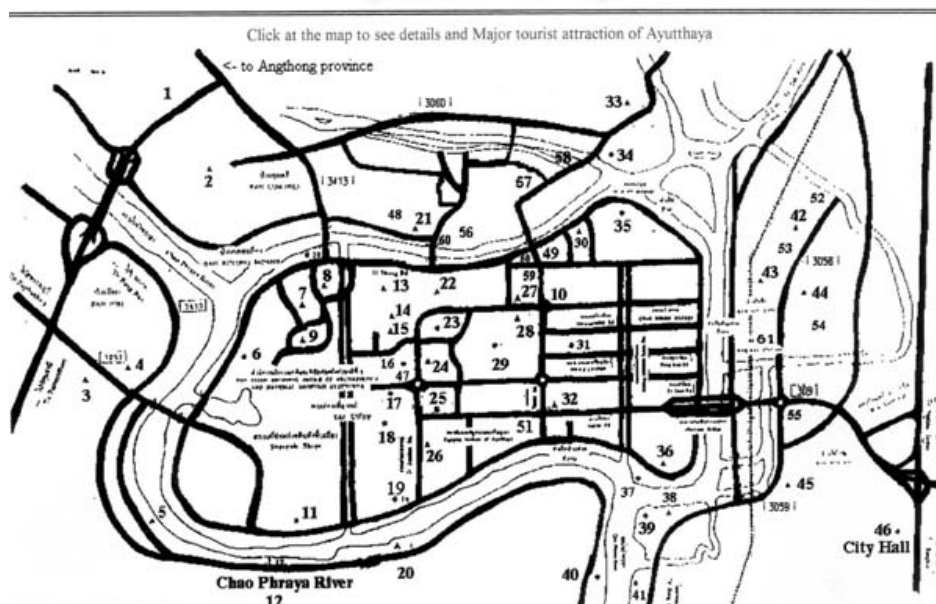
Cesta do Ayutthayi vede opět přes Bangkok, jinudy se nedá jet. Po špatných zkušenostech s cestou z letiště jsme raději jeli po placené dálnici, aby nás to neodhodilo někam, kam nechceme. Placená dálnice však ještě není dostavěná, její most najednou před námi končil v prázdnotě.

Rozhodli jsme se, že se na oběd stavíme v restauraci Royal Dragon, což má údajně být největší restaurační komplex na světě. Vláďa o ní našel na internetu povídání nějakých Němců a nepsali tam moc lichotivě. Do restaurace jsme se trefili celkem dobře, je umístěná hned vedle dálnice z Pattayi a její věž je z dálky vidět. Napřed jsem ji přejeli, protože jsme jeli vnitřní dálnicí a z té se v tu chvíli nedalo odbočit. Tak jsme udělali malé kolečko pomocí U - turnů a napodruhé už jsme sjeli správně. U vchodu nás vítali úklonami, uvedli nás do klimatizované místnosti a posadili k velikému kulatému stolu, uprostřed něhož byla skleněná otáčecí deska, aby se daly kolem dokola posílat různé typy jídel. Většina jídel z nabídky tu však byla nad naše finanční poměry. Tak jsme si skoro všichni dali chicken with Larb. Nevěděli jsme, co to je, ve slovníku to není, ale mysleli jsme, že když to je kuře, tak to nebude špatné. Bylo to dost hnusné - Larb zřejmě bylo nějaké pro nás dost nepřijatelné koření. Vláďa si objednal velkou porci, tak mu pro jistotu nepřinesli žádnou a po urgencích konečně dodali malou. Piva jsme chtěli malá a ty přinesli pro změnu velká za 80 bathů. Číšníci tu vozí jídlo na kolečkových bruslích, protože z kuchyně je to daleko. Jeden číšník se srazil se servírkou a veškeré jídlo šlo na zem. Nevíme, jestli to náhodou nebylo to Vláďovo a pak ho nesebrali a dodatečně neservírovali. Mě nebylo moc dobře, tak mi ani moc nepřipadlo, že to jídlo za nic nestojí.

Do Ayutthayi jsme dojeli asi v půl čtvrté, spěchali jsme do hlavního chrámu se zlatým Budhou, protože jsme si přečetli v průvodci, že tam mají otevřeno jen do 16 hodin. Socha

v tomto chrámu umístěná je pro změnu největší sedící pozlacená socha Budhy. Prohlédli jsme si chrám a pak ještě zbytky královského paláce. Ayuthaya byla dříve hlavním městem Thajska, ale v 17. století byla zničena Barmánci a už nebyla obnovena. Já jsem do paláce nešla, protože jsem se necítila dobře, byla jsem zesláblá, bolelo mě břicho a měla jsem pocit, že mám horečku. Pak jsme ještě prošli tržnici, podívali se na další ruiny a dojeli k chrámu Wat Na Phra Mane, který je obnoven - ten je ve stylu chrámů z Bangkoku. Měl tam být Budha oblečený do evropských šatů, ale nějak jsme ho neviděli nebo nepoznali, který to je.

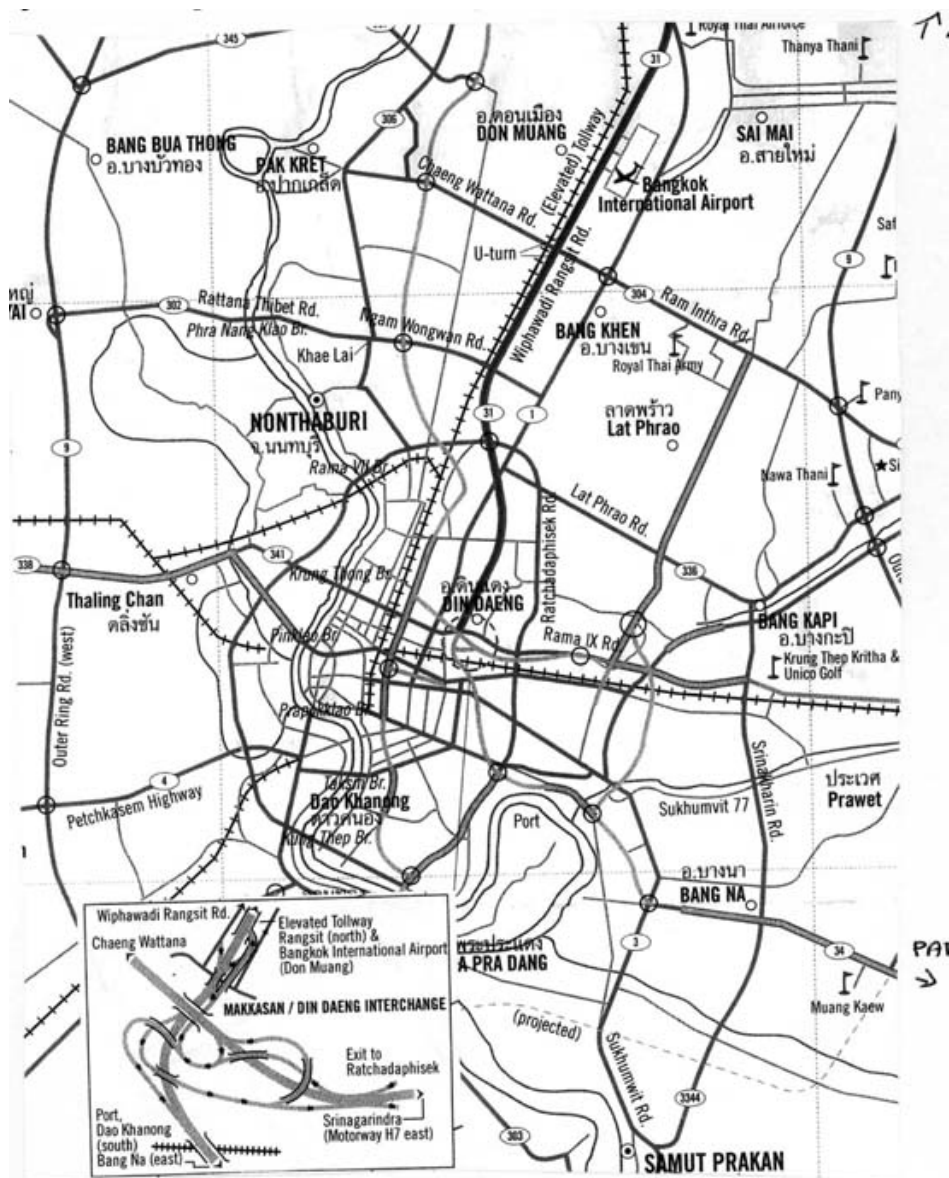

Už se pomalu začalo stmívat a my jeli hledat ubytování. Vyjeli jsme směrem na výpadovku, ale nějak jsme se nechytali a nemohli nic najít, podnikli jsme díky tomu vyhlídkovou jízdu celým městem a viděli ještě řadu dalších zbytků různých staveb. Pak jsme zastavili u jednoho objektu, kam nás lákal jakýsi domorodec a mysleli jsme, že by tam mohlo být ubytování. Bylo to však jen sídlo cestovky, která zprostředkovávala vyjížděky lodí po řece Chao-Praye. Vláďa tam ale získal podrobnou mapu města, kde byly označeny i hotely, a dostal typ na dva, které by asi ani nemusely být tak drahé. Cestou jsme ale uviděli jeden penzion Gueste House a bylo v něm volno. My měli pěkný třílůžák za 600 bathů, ostatní dvoulůžáky za 400 bathů, které však byly odděleny pouze přepážkami, které nesahaly až do stropu. Nadávali na to, ale když přes zeď počala kolovat láhev tvrdého alkoholu, ukázalo se, že to není tak špatné. V našem pokoji nechal Vláďa otevřené dveře a nalítali tam komáři, tak jsem sprejem musela provést deratizaci.

Penzion měl restauraci na terase přímo nad řekou, jezdily po ní osvětlené výletní lodí. Nějak jsme se ale nemohli domluvit, co by nám dali k večeři, tak jsme šli do restaurace přes ulici, kde měli široký výběr jídel. Já jsem si poručila pouze suchou rýží, servírka se tvářila, že tomu rozumí, ale nic mi nepřinesla, tak jsem šla spát, ani pivo mi nechutnalo. Povečeřela jsem endiaron s paralenem. Před hotelem se mě nějaký místňák ptal, odkud jsme a docela to znal, protože věděl, že to bylo dříve Československo a hned na mě somroval cigaretu.

5.2.

Hned ráno jsme vyrazili do královského letohrádku Bang Pa-In. Cestou do Ayutthaji jsme viděli odbočku, ale směrem zpět na Bangkok tam odbočka nebyla, tak jsme si trochu zajeli a přijeli jsme tam od jihu, tedy jako od Bangkoku. Ona totiž navigace podle mapy s měřítkem 1 : 1,5 mil., zvláště když je okolo Bangkoku velice hustá dopravní síť, není zrovna nejlehčí.

15

Bang Pa-In je soubor staveb postavených v různém stylu - v thajském, čínském i evropském klasicismu, stále ještě slouží jako královské letní sídlo. Budovy jsou roztroušeny v parku, je tu plno jezírek, uprostřed jednoho stojí maják. Přes vodu vedl most jak ve Versailles s bílými evropskými sochami. Na trávnících měli keře sestříhané do podoby slonů. V celém areálu byly rozmístěné reproduktory, ze kterých se linula thajská instrumentální hudba. U vchodu bylo možné si půjčit za 50 bathů malý elektromobil, kterým se mohlo jezdit po celém areálu a člověk šetřil nohy. Vzhledem k tomu, že v pokladně měli autíčko uvedené jako both (tedy člun), tak jsme si ho nepůjčili, protože jsme mysleli, že by nás vozili po jezírkách. V průvodci je uvedena historka o královské dceři, která se v jednom z jezírek utopila, protože na ní nesměl pod hrozbou smrti nikdo sáhnout, tak jí raději nechali utopit. U jednoho jezírka prodávali za 10 bathů chleba a bylo jím možné krmit ryby.

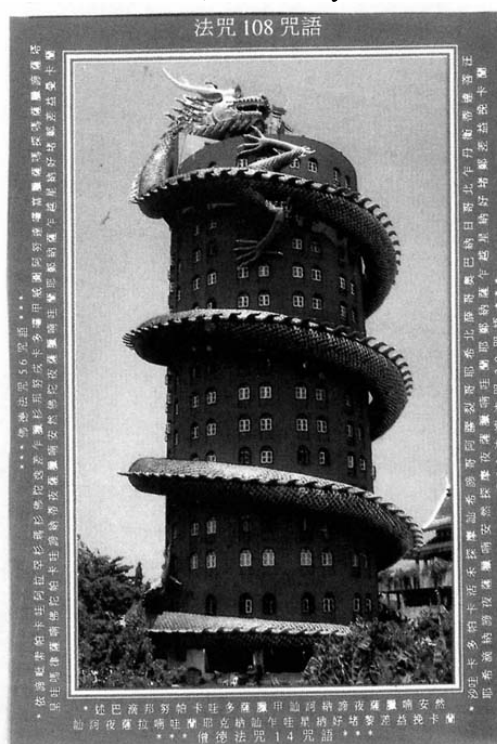

Před palácem jsem si koupila za 100 bathů batikované hnědé kalhoty a Ivča tričko.

Další naše cesta vedla směrem na západ. Opět bylo mizerné značení, tak jsem jednu chvíli vůbec nevěděla, kudy jedeme, jen jsem se řídila podle slunce. Pak jsme jeli kousek po placené dálnici (asi za 30 bathů), která v mapě ještě nebyla zakreslena, a na ní jsme se zorientovali.

Rozvoj dopravních staveb v Thajsku je ohromný, všude je vidět nové rozestavěné silnice nebo se alespoň rozšiřují. Za tři roky, co jsme tu byli poprvé, se toho postavilo hodně.

Naše další zastávka byla v unikátním klášteře Wat Sampram. Je to kruhovitá červená asi 15 patrová stavba obtočená kolem dokola ohromným zeleným drakem. Příjezd k ní byl dosti složitý, protože nebyl vůbec značený a řídili jsme se jenom tím, že jsme budovu viděli. První pokus se nám však nezdařil, klášter byl za zdí.

U vchodu nás vítaly bílé oděné dohola ostříhané jeptišky, které se nás ptaly, odkud jsme a každému daly letáček o klášteře, avšak v thajštině. Bylo přístupné přízemí objektu, kde byly klasické sochy Budhů a různé votivní předměty. Dům byl uvnitř dutý a bylo jím vidět až ke střeše. Jeho vnitřek byl dost ošklivý železobetonový skelet. Pak tam byly soustavy různých šňůrek, za které se dalo tahat, ale k čemu to bylo, nevíme.

V zahradě kláštera bylo několik dalších zajímavých staveb - zatím ještě rozestavěný objekt představující želvu s krásně zdobenou hlavou, další stavba se vstupem v podobě páva, socha ohromného zajíce, to vše v parku s cestičkami, na kterých byly otisky rukou a nohou. Vevnitř jedné budovy byla ohromná pyramida, na které byli kolem dokola sami malí zlatí Budhové, z nichž každý byl jiný. Jedna jeptiška se pokoušela se mnou dát do řeči, ale v thajštině, tak jsme se nedomluvily. Tady měl pro změnu střevní potíže Mirek.

Další naší zastávkou byl Nakhon Pathom, což je údajně nejvyšší budhistický monument na světě. Je to ohromné zlaté čedi, což je špičatý vysoký monument. Dvnitř se nedalo vlézt, pouze jsme obcházelí kolem. Dokola byla terasa a pak kruhové nádvoří obklopené hradbami a 4 kaplemi na různých světových stranách.

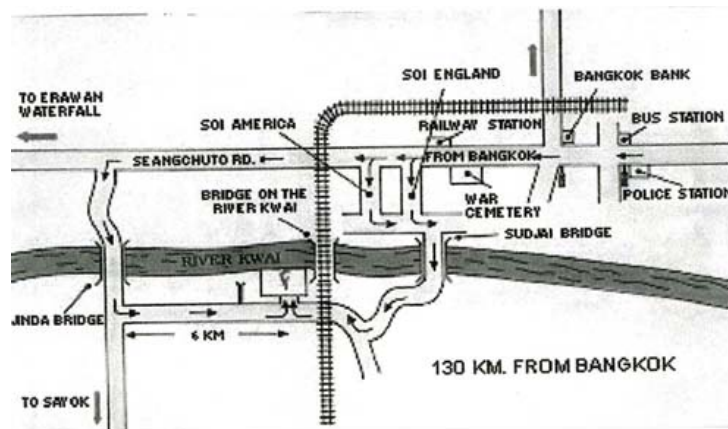

K večeru jsme dojeli do městečka Kanchana Buri, které leží u řeky Kwai. Ubytovali jsme se v hotelu Riwer Kwai Inn. Hned vedle byl hotel Riwer Kwai ale ten byl asi o 200 bathů dražší. Navíc jsme dostali množstevní slevu a pokoj pro dva stál pouze 380 bathů. Hotel byl celý klimatizovaný včetně chodeb a recepce, což zatím žádný hotel ještě nebyl.

Naproti přes ulici byla internetová kavárna a Vláďa s Ivčou šli do ní četovat s Honzou (bylo to předem dohodnuto pomocí SMSek). Sice si stěžovali, že to bylo poněkud pomalé, ale stejně je to neskutečné komunikovat spolu tímto způsobem přes takřka polovinu zeměkoule. Minuta internetu stála 1 bath.

6.2.

Hned ráno jsme vyrazili k řece Kwai k legendárnímu mostu. Fotili a filmovali jsme ho proti sluníčku a to působilo dosti romanticky. Most je památný hlavně tím, že při jeho stavbě zemřelo spousta zajatců na malárii a pak se o něj vedly mohutné boje ve druhé světové válce. Vypadá podobně jako most na Dobříš a řeka se zdá menší než Vltava v těch místech. Boje tu zřejmě byly tak urputné, protože tu jezdily vojenské konvoje z nebo do Barmy.

Kluci tu načepovali do lahve známému válečnému nadšenci Sirupovi vodu z řeky. Před mostem bylo spousta stánkařů, další prodavači byli rozloženi na plošinách podél mostu. Po mostě normálně jezdí vlak i když ne moc často, ale jak před ním uhýbají turisté, když

plošiny jsou obsazeny prodavači, nevím. Koupila jsem si batikovaný komplet blůzu s kraťasy za 150 bathů a Honzovi jsme koupili triko s obrázkem mostu a vlakem.

Dál jsme zamířili na jih. Další naše zastávka byla na vodních trzích Damnoen Saduak. Je to několik kanálů obklopených obchůdky a zaplněných lodičkami s prodávajícími i kupujícími. V průvodci se psalo, že jsou to největší thajské trhy. V Bangkoku mají být také trhy, ale ty jsou zaměřené na turisty. Na těchto trzích se uskutečňují i běžné nákupy hlavně jídla a ovoce. Pronajali jsme si dvě lodičky i s veslařem za 50 bathů na jednoho a projížděli jsme mezi stánky a loděmi se zbožím. Ceny byly poměrně vysoké, ale dalo se smlouvat. Některé stánky byly přístupné pouze z vody, do jiných se dalo jít i po břehu. Byli jsme tam skoro celé dopoledne a před polednem už řada stánků počala balit.

Další naše zastávka byla v Phetchaburi. Na okolních kopcích jsou dva chrámy, ale ty byly v lešení, tak jsme navštívili pouze chrám Wat Mahathat přímo uprostřed města. Ve chrámu byla umístěna škola, uprostřed je kostel s jednou vysokou střední věží a kolem ní čtyři nižší věžičky, vše sněhobílé. Okolo byly umístěny třídy - byly pouze zastřešené, otevřené do nádvoří. V každé třídě měli plno soch Budhů a učilo se tam asi 50 dětí. Všechny děti nosí stejnokroje - bílou košili a tmavě modré kalhoty nebo sukni, učitelky, aby je zvládly, používají mikrofony. V jedné třídě učitelka nebyla, tak se vyučování ujal Mirek a děti se hned zklidnily. Některé děti měly zrovna pauzu a tak jsme pro ně byli dobrá atrakce. Zřejmě jim někdo řekl, že Evropané podávají na pozdrav ruku, tak všichni chtěli pozdravit. Nejvíce se všem líbil Pepa, protože měl fousy. Několik kluků se s ním vyfotilo a rukou naznačovalo porost na bradě. Málem se nám nepodařilo vyjet ze školního dvora, protože se blížila třetí hodina a mělo končit vyučování a na nádvoří se začaly sjíždět tuk-tuky, aby mohly rozvážet děti domů. Kvůli nám museli provést několik přesunů.

Při výjezdu z města se nám podařil dobrý kousek. Na jedné křižovatce jsem řekla Vlád'ovi, ať jede rovně, protože to byl směr, který jsme potřebovali. Projeli jsem však přes závoru a hlídali to tam vojáci se samopaly. V zahradě tam stál krásný zámek, bylo to buď nějaké vládní sídlo nebo kasárny. Vojáci se s námi nemohli domluvit, ukazovali jsme jim na mapě, kam chceme jet a oni to vzdali a nechali nás projet areálem na druhou stranu, kde byla druhá brána a výpadovka na jih.

Cestou na jih už nejsou dálnice, jsou tu pouze dvouproudé silnice, na nichž je dost čilý dopravní ruch, jezdí tu hlavně hodně kamiónů. Na mnoha místech jsou rozestavěné úseky, protože se silnice rozšiřuje na čtyřproudou. Za takové dva roky se tu pojede úplně parádně. Po pravé straně se zvedají hraniční hory s Barmou, na nejužším místě má Thajsko pouze cca 10 km na šířku. Cestou se měnil ráz krajiny. Na severu byly většinou rýžová pole, tady na jihu hlavně háje s kokosovými palmami.

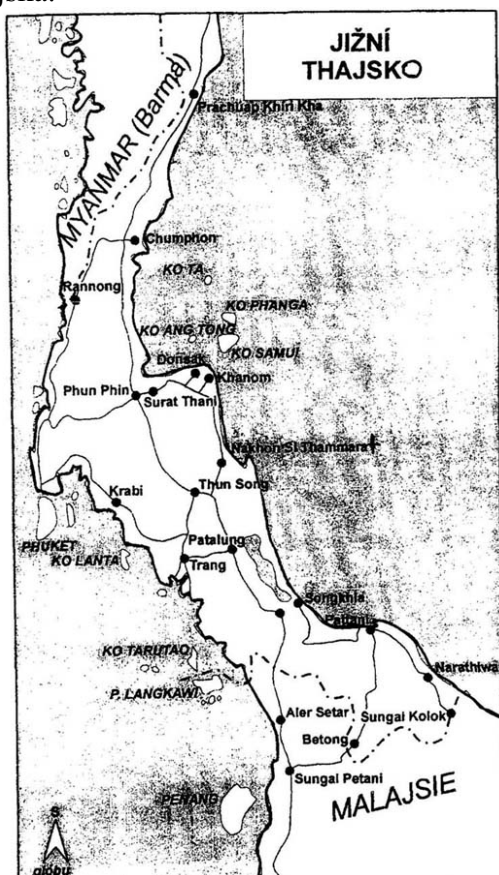
K večeru jsme dojeli do města Chumphon a tam se ubytovali v čínském hotelu. Byl to asi nejlepší hotel za celou dobu našeho pobytu i když nebyl drahý. Cenu za dvojlůžák jsme platili i my, i když jsme byli na pokoji 3. Doporučili nám sundat vrchní díl lůžka a tím utvořit třetí postel. Vzhledem k tomu, že tam bylo dost místa, bylo to možné a pohodlné. Když se nám to ale pokoušel vysvětlit recepční, vůbec jsme nevěděli, co tím myslí. Ukazoval to tak, že dával dlaně na sebe a od sebe.

7.2.

Ráno jsme v hotelu dostali snídani, která byla v ceně. Byl to sice jen čaj a takový nějaký koblih, ale alespoň něco. K tomu jsme ještě v místičce dostali nějaký nápoj (asi zázvorový čaj). Když jsem se ptala, co to je, servírka to chtěla odnést, ale zabránila jsem jí v tom a docela s chutí to vypila.

Po snídani jsme vyrazili do Rannongu. Projížděli jsme sedlo ve výšce asi 400 m a bylo to znát, protože se změnilo klima a bylo zamlženo. Před Rannongem byl hned vedle silnice docela pěkný vodopád Nam Tok Pungaban. Měli jsme v plánu se eventuelně podívat do Barmy. Dle internetu se tam dá plout lodí na mys Victoria Point a hraničního barmského

městečka s jednorázovým vízem, kdy za 5 dolarů ofotí člověku pas, originál si nechají a s kopií ho pustí na cizí území. Toto městečko je od Barmy zcela odříznuto a žije jenom z cestovního ruchu z Thajska.

Rannongem jsme se dost dlouho motali, až se nám podařilo dojet do přístavu, hned se na nás vrhlo několik naháněčů, kteří nabízeli své služby, že nás převezou do Myanmaru, což je místní název Barmy. V přístavu to ale tak strašně smrdělo, že se nám obracely žaludky a vůbec se nám to tam nelíbilo. Ještě bychom museli někde shánět to povolení k výjezdu, asi by to dost dlouho trvalo, tak jsem se rozhodli, že vidět Barmu nemusíme a jeli jsem raději pár kilometrů za město ke klášteru Wat Tapotharam, kde byly léčivé horké prameny.

Hlavní pramen měl 65°C, byl v kulaté nádržce a voda přetékala přes okraje, podobně jako u nás u pramenů Labe na Zlatém návrší. Jenomže tato voda byla minerální, tak byly na bazénku různobarevné usazeniny. O pár metrů dál byl obdélníkový bazén, ve kterém bylo několik kamenných válců koukajících asi 10 cm z vody. Bylo možné si zout boty, posadit se na okraj a nahřívát si nohy na těch válcích.

Přes ulici od pramenů byl klášter, který opět plnil funkci školy. Bylo tam asi dvacet malých domečků, které byly určeny k bydlení, malý kostelík a hlavní větší budova určená k vyučování. Pohybovalo se tam plno malých kluků oblečených do mnišských oranžových hábitů.

Celé toto místo bylo v údolíčku, hodně zarostlém, bylo tam i arboretum s divokým rostlinstvem. Na placu bylo i několik slonů určených k projížďkám, Pecháčci měli docela chuť se projet, ale poháněči slonů měli zrovna asi pauzu a vůbec se jim do ničeho nechtělo.

Na oběd jsme šli do poměrně rozlehlé restaurace. Majitel zřejmě byl nějaký nadšený sběratel, protože to tam vypadalo jako v muzeu, bylo tam spousta předmětů z celého světa - kukačkové hodiny, parohy, sošky a p. Nad námi byl puštěný větrák a aby bylo dosaženo ještě lepší pohody, zavlažovali laminátovou střechu vodou (zřejmě jí tam čerpali z vedle tekoucího potoka). Řebíčci a Pecháčci si chtěli něco dát jen u stánku venku, ale byli dost rozčarováni. Dostali hnáty z kuřete, ještě krvavé a bylo tam víc kostí než masa.

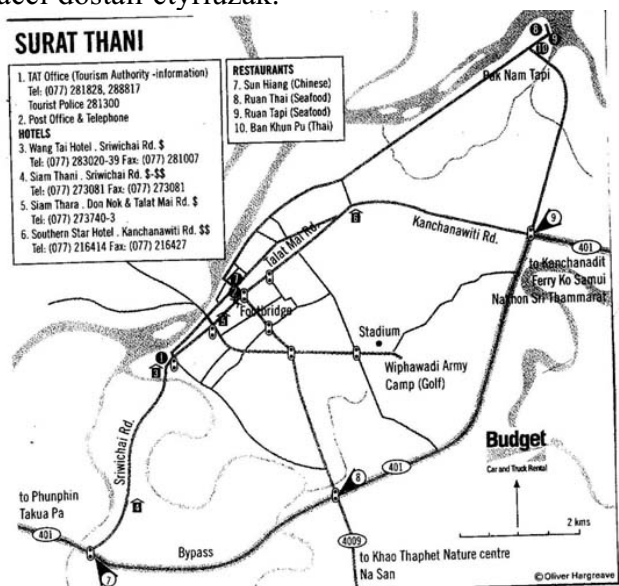
Řebíček pořád básnil o džungli, tak jsme se tam chtěli vypravit. vybrali jsme si národní park Khlang Phrao National Park. Dojeli jsme však k bráně, tam po nás chtěli vstupné 200 bathů a nedokázali nám říci, co tam můžeme vidět, mluvili jen o vodopádu. Později jsme v takovém parku byli a zřejmě to bylo podobné, okolo vodopádu je opravdová džungle. O pár kilometrů dál jsme odbočili z hlavní silnice k dalšímu vodopádu. Za zatáčkou nás čekal šok. Na louce bylo v pozoru asi tři sta místních skautů ozbrojených oštěpy a zrovna skandovali nějaké pokřiky. Náš první dojem byl, že to jsou lidožrouti.

Konec cesty byl asi o dva kilometry dál a podle místního strážce parku (asi protože měl jakousi uniformu), to bylo k vodopádu asi jeden kilometr. Napřed jsme šli po poměrně slušné pěšině, protože vedla k chalupě uprostřed džungle, ale pak se začala ztrácet a já jsem se na ní necítila moc dobře. Vrátili jsme se, aniž bychom k vodopádu dorazili, bylo to určitě dál než kilometr. Na zpáteční cestě dostala Ivona málem infarkt, když jí Hanka zezadu drapla za kotník - vyjekla a vyskočila tak, že skoro spadla z chatrného můstku, po kterém zrovna kráčela.

Pak jsme zkusili odbočit ještě k jednomu vodopádu, ale bylo opět to samé - napřed byla asfaltová cesta, pak pouze písčitá, až se stala naprosto nesjízdnou. Mezi stromy byly občas nějaké chalupy a když jsme se potom vraceli, potkávali jsme spoustu dětí, které šly ze školy.

Při zastávce u benzinové pumpy sušili nějaké plody, tak jsme se ptali, co to je. Mysleli jsme, že je to něco k jídlu. Pumpaře to značně pobavilo, protože to bylo růžové barvivo, které nám ukázal.

Opět jsme přešli přes hřebeny hor na západ. Cílem bylo oblastní město Surat Thani, dojeli jsme až za tmy. V mapě, kterou jsme měli od společnosti Budget byl označen hotel Wang Tai Hotel, tak jsme se tam jen pro zajímavost zeptali na ubytování, ale 1100 bathů za dvoulužák bychom nedali. Na nábřeží bylo volno v jednom penzionu, pokoj stál sice jen 190 bathů, ale byl pouze s větrákem a se společným příslušenstvím, tak jsme ho nechtěli. Nakonec jsme se ubytovali v čínském hotelu Sereé, který byl zlatou střední cestou za 370 bathů. Řebíček a Pecháček dostali čtyřlůžák.

Odešli jsem na večeri a Ivča zůstala sama na pokoji. V recepci mysleli, že jsme odešli všichni a tak, aby na pokojích neběžela zbytečně klimatizace, vypnuli proud. Ivča se bála vyjít ven zjistit, proč to nesvítí, tak šla raději spát.

My ostatní jsme vyrazili do ulic. Napřed jsme se navečeřeli v jedné hospodě - dali jsme si pečené koleno s rýží. Kuchařka a servírka v jedné osobě porcovala maso a ruku měla v igelitovém pytlíku. Jestli to tak dělala normálně nebo pouze chtěla Evropanům ukázat, jak dodržuje hygienu, nevím. K tomu nám dali moc dobrý vývar a pro pivo nám došli přes ulici do samoobsluhy.

Pak jsme pokračovali dál po ulicích až jsme přišli k pouličnímu čínskému divadlu. I když byla už dost pozdní hodina, na představení se dívalo spousta malých dětí. Všechny postavy i mužské zřejmě hrály ženy, mluvily čínsky a nějaký hlas ze zákulisí to daboval do thajštiny. Jedna z hereček si nás všimla a jelikož jsme byli jediní Evropané v publiku, vypadla z role a začala na nás volat Haló. Její kolegyně napřed nechápaly a ona na nás ukázala. Vláďa v zákulisí nafilmoval jednu z hereček, jak kojí mimino. Naproti divadlu byl přístupný vyzdobený chrám plný ovoce. V tuto dobu se totiž slaví čínský nový rok, tak to zřejmě bylo k této příležitosti.

8.2.

Ráno jsme měli v plánu jet na Ko Samui. Jeli jsme k přístavišti trajektů, bylo to tam značně nepřehledné, nedalo se určit, zda auta stojí ve frontě nebo jsou pouze odstavena. Některá auta stála frontu k váze, tak jsme nevěděli, zda není třeba se zvážit. Šli jsme zjišťovat informace a zjistili jsme, že budou naloděna auta, která dostala zelenou kartičku, bez ohledu na to, kde stojí. Další poznatek byl, že kartičky na trajekt na desátou hodinu jsou již rozdány a tudíž nemáme šanci. Chvilí jsme ještě čekali, trajekt odjel, byl docela malý a moc aut se na něj nevešlo, a když jsme zjistili, že se na nás nedostaly kartičky ani na dvanáctou hodinu, odjeli jsme. Tím se stalo, že jsme neviděli ostrov Ko Samui. Bylo by nejlepší jet ze Surat Thani autobusem, protože jsme viděli místní linku, která se samozřejmě nalodovala přednostně. Popojeli jsme pár kilometrů vedle do městečka a mysleli jsme, že tam třeba bude přístaviště lodiček, které by nás mohly na Samui vzít. Bylo tam jen jedno jediné molo, tam čekalo plno lidí v zastávce, která vypadala jako autobusová, ale nebylo tam vůbec nic napsáno a domluvit se s čekajícími lidmi nebylo možné. Holt to mají všude zařízeno jinak. Když jsme chtěli jet před třemi lety na ostrov Ko Samet, málem se o nás místní naháněči poprali, kdo nás poveze.

Místo toho jsme jeli kousek na jih a tam se uchýlili na pláž u městečka Khanom. Byl tam jeden docela pěkný ale dost prázdně vypadající hotel a široko daleko prázdná pláž. U pláže byl kruhový bar a slunečníky. Uvelebili jsme se pod nimi a když k nám přišli z baru, měli jsme strach, že nás budou vyhazovat nebo budou chtít platit. Přišli nám však pouze nabídnout něco k pití a jestli nechceme skládací lehátka. Potom nám s pitím přinesli alespoň rohože, když jsme lehátka nechtěli. Až do odpoledne jsme se cachтали v moři, potulovali se po pláži a sbírali škeble nebo seděli u baru, kde podávali chlazené pivo v pouzdrech z polystyrenu zabraňujícím zteplání a měli tam i nějaké jídlo. Vzhledem k tomu, že to byl náš první delší pobyt na zdejším slunci, všichni jsme se více či méně přizehli.

Cestou jsme viděli kluka jedoucího na mopedu a za ocas držícího leguána, který tloukl hlavou o zem. Přemýšleli jsme, jestli když se rozjžděl, byl leguán ještě živý. V této oblasti a pak už skoro pořád na jih byl hodně rozšířený islám. Každou chvíli jsem viděli mešitu a hodně i mladých holek tu chodilo zahalených.

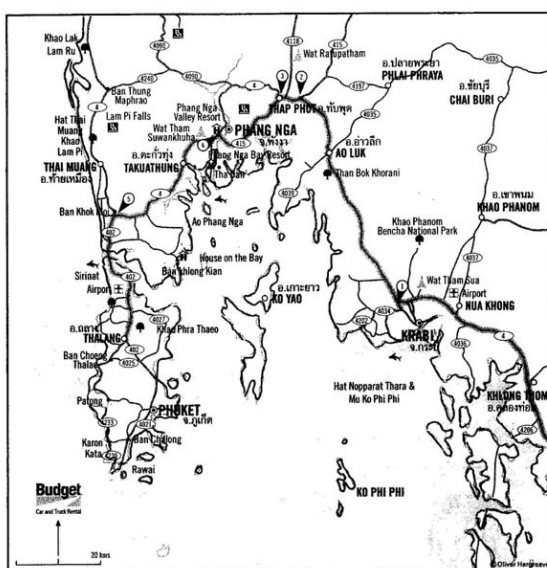
Večer jsme dojeli do města Nakhon Sri Thammarat. Toto město vlastně tvořila jedna jediná dlouhá třída a pár postranních ulic. Část hlavní ulice byla zatarasena, protože se tam konala nějaká slavnost a pochodovaly tam mažoretky. Uprostřed města byly staře vypadající opevňovací valy a pevnost, která byla zřejmě funkčním vězením, protože na vrcholech zdí byl ostnatý drát a v rohových věžičkách stály ozbrojené strážce.

Podářilo se nám najít hotel, ale bohužel už v něm neměli volné pokoje s klimatizací, ale pouze s větrákama. Protože jsme nemohli najít žádný jiný, tak jsme to vzali. Bylo to ale dost hrozné. Mít pokoj s větrákem by za normálních okolností docela stačilo, bylo tam docela příjemně a pokoj i příslušenství nevypadalo zle. Horší ale bylo, že hotel byl postaven na křižovatce dvou velice rušných ulic, kde jezdila auta po celou noc a okno bylo otevřené a nedalo se zavřít - byla totiž na něm síť proti komárům.

Byl státní svátek, proto skoro všechny obchody byly zavřené a měli jsme i potíže najít nějakou restauraci, kde bychom se mohli najíst. Také jsme celý den viděli plno dětí, takže nebyla ani škola. Nakonec jsme našli klimatizovanou restauraci, kde nám nalili z jedné velké lahve několik sklenic piva a pořád dolévali. Nakonec to vyšlo přesně na počet, který jsme si objednali, ale nebylo jasné, kolik kdo vypil. V průvodci jsme se dočetli, že svátek je 1. úplněk v únoru Makha Bucha a je to den, kdy se poprvé sešli Budhovi stoupcenci aby si vyslechli jeho řeč.

9.2

Z Nakhonu jsme jeli dál na jih až do města Krabi. Cesta z města byla perfektně utajená, nebyla vůbec značena a i dál to bylo se značením bídné. Ale podařilo se nám nezabloudit, i když jsem místy pochybovala o tom, že jedem tam, kam chceme. Ubytovali jsme se na více nocí v hotelu Thai. Jeden pokoj stál 450 bathů. My jsme si vzali také pouze dvoulužák, protože třílužáky neměli, a střídali jsme se ve spaní na samonafukovací karimatce.

Brzo odpoledne jsme vyrazili k řece Krabi a najmuli si loď na dvouhodinovou projížďku za 100 bathů na jednoho. Jeli jsme proti proudu řeky, byl odliv a tak břehy řeky byly hodně bahnité: Viděli jsme i velikého varana, jediný Pepa ho stačil vyfotit, na videu byl vidět pouze částečně. Cestou jsme potkali plno rybářů - jedna žena před sebou strkala napnutou síť na klaccích a šla skoro po pás ve vodě, pak jsme viděli rodinku plující na lodičce, která měla boky lodi asi dva centimetry nad vodou, na březích byly chatrče na kůlech, které vypadaly, že každou chvíli spadnou. Na zpáteční cestě se přihnala bouřka a velice silný déšť. V řece bylo plno lidí a zřejmě něco lovili. Kormidelník nás ještě chtěl vzít do restaurace na kůlech, její majitel nás již na dálku nadšeně vítal, ale když jsme viděli příchod k restauraci pouze po slabé mokré kládě, tak jsme raději řekli, že už se chceme vrátit. I když měla naše loďka stříšku, nebylo nám to moc platné a byli jsme úplně mokří, Vlád'a se snažil co mohl chránit kameru. Proto také zůstal na nábřeží pod střešou čekárny a čekal až se to přežene, my ostatní jsme šli do hotelu, protože jsme usoudili, že už jsme stejně dost mokří. Na nábřeží čekalo spousta dospělých i dětí, které měly lodičky odvážet do jejich domovů někde v zátocě. Funguje to tu zřejmě jako místní MHD.

Jak jsme pak zjistili, podvečerní déšť je v této oblasti v tuto dobu pravidlem. Z tohoto hlediska by byl lepší březek, kdy neprší a počasí je stálejší.

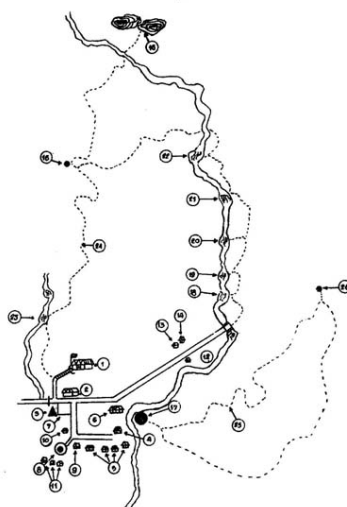
Večer jsme si zašli na večeři do jedné čínské restaurace, kde jsem si dala špagety na thajský způsob. Měli tam puštěnou televizi s fotbalem, kde se hrála italská liga a spousta Thajců to se zápalen sledovalo. Hospoda byla skoro plná, i když většina hostů sledovala televizi a před sebou měla celý večer jeden nápoj. Hospodský říkal, že fandí Poborskému.

10.2.

Ráno jsme si v hotelu koupili v hotelové restauraci za 75 bathů snídani. Jeli jsme na Ao Nang Beach zjistit, jak jezdí lodě na ostrovy. U Krabi je totiž rozsáhlá zátoka, ve které je přes 80 větších či menších romantických ostrůvků. U pláže bylo plno naháněčů, kteří nám okamžitě nabízeli modré z nebe.

Pak jsme jeli do národního parku Tham Bokkhorani, což je kousek divočiny mezi skalami, je tam spousta rybníčků propojených kaskádickami, rostou tam stromy s velice širokým nadzemním kořenovým systémem. Park byl podobný národnímu parku v Chorvatsku na řece Krka, ale tam byla průzračná modrá voda a tady hlinitě zbarvená zřejmě po dešti. Za šilného horka jsme vystoupali k jeskyni, někteří odvážlivci se dokonce pouštěli do ní, ale bez světla to nebylo možné.

แผนที่แสดงเส้นทางบริการอุทยานแห่งชาติเขานมบุญจา

Řebíček pořád básnil o džungli, tak jsme mu konečně vyhověli, investovali jsme 200 bathů za vstupné a šli do národního parku Khao Phanom Bencha National Park. Dali nám u vstupu orientační mapku v thajštině, jinou neměli. U pokladny jsme za sebou uslyšeli známý jazyk, mysleli jsme že jsou to bodří Moraváci, ale byli to Slováci ze Záhorí, ještě jsme na ně několikrát v okolí Krabi narazili. Park byl rozložen okolo kaskádovitých vodopádů, bylo šest kaskád a dalo se podle mapky udělat okruh, mapka však neměla žádné měřítko a byla značně schematická, tak nebylo jasné, jak je okruh dlouhý. Ivča s Vládou to vzdali u prvního vodopádu, my ostatní stoupali nahoru. Cesta byla dost obtížná – místy se skoro ztrácela. Jednu chvíli jsem se vyděsila, protože jsem myslela, že se přes cestu plazí had, byli to však pouze mravenci, kteří lezli po kořeni jeden za druhým. Na mapce to vypadalo, že je to k nejhořejšímu vodopádu kousek, ale bylo to vysilující, proto jsme se rozhodli, že se raději vrátíme, pouze Řebík s Pecháčkem se rozhodli, že budou pokračovat. Vrátili se pak ve značně zuboženém stavu, protože místy se pěšinka rozdvojovala a nebyla vůbec značená, tak si nebyli vůbec jistí, že se vrátí na počátek trasy.

Na zpáteční cestě do Krabi jsme se ještě stavili u jednoho jeskynního chrámu. Pod krápníkovými převisy tam byli Budhové a aby tam nekapala voda z převisů, byla systémem trychtýřů a trubiček svedena do kýblů. Mirek nás zval ještě dál do další jeskyně, ale než jsem tam dorazili, někdo neznámý tam zhasl, asi nestál o to, abychom si to tam prohlíželi.

Chtěli jsme se v podvečer jet vykoupat, ale celá zátoka byla dost mělká a byl zrovna odliv, tak tam byly pouze louže. Tak jsme navštívili Fossil Beach, což byly desky z usazených škeblí, které se rozlámaly na různě veliké tabule. Takováto místa jsou 3 na světě – u Chicaga a v Japonsku. Usazeniny měly být 75 miliónů let staré, ale vypadalo to, jako drsný popraskaný beton.

Večeřeli jsme opět u Čiňana a já jsem si dala „Červené kouzlo s ranním překvapením“, což byla velice chutná zeleninová směs, ani nevím z čeho. Kouzlo měly zřejmě být tři feferonky uprostřed jídla, ale vzhledem k tomu, že jsem je nepozřela, tak se ranní překvapení nekonalo.

Dostali jsme SMSku od našeho Honzy, který byl na chalupě a ještě v pět hodin ráno byli s Honzou Pitrem vzhůru.

11.2.

Předchozí den jsme si obhlédli, jak to chodí s půjčováním lodí v zátocě Ao Nang. Tak jsme tam hned ráno vyrazili a najali si dvě lodice. Domorodci tvrdili, že mají předpis vozit maximálně 8 lidí a že nás tedy nemohou vzít najednou. Vlád'a zůstal na pevnině, protože měl střevní potíže a bál se, že by to v lodi nezvládl.

Domluvili jsme se, že máme loď půjčenou na půl dne a mysleli jsem tudíž, že budeme celou tu dobu jezdit po ostrůvkách. Odvezli nás však na pláž jednoho ostrůvku a očekávali, že se tam budeme celou dobu cachtat. Když jsme tam přijeli, bylo tam velice příjemně, protože tam kotvily jen dvě lodě, ale postupem času přijížděly stále další. V moři bylo obzvlášť pěkné šnorchlování, ve vodě bylo spousta korálů a bohatý život v nich. Okolo mne plavaly různé rybky, tak jsem dostala nápad je krmit. Házela jsem jim kousičky chleba a rázem okolo mne bylo asi 200 malých pruhovaných ryb. Byly tak hladové, že místy ohlodávaly i mne. Pak je zkusili krmit i další a Karel jako zástupce kameramana to nafilmoval. Brzo nás to na pláži přestalo bavit, tak jsme chtěli jet dál. Dovezli nás na vedlejší ostrov na další pláž. Bylo tam sice občerstvení, ale ani kousek stínu. Tento malý ostrůvek byl spojen písčnou kosou kousek pod hladinou s vedlejším Kuřecím ostrovem. Tento ostrov získal své jméno podle skály v podobě kuřecího krku. Skoro všichni se vydali po mělčině ke Kuřecímu ostrovu. Voda jim sahala asi do půlky hrudníku. Než však vyrazili zpátky, počal příliv a někteří měli značné potíže. Karel zachraňoval nějakou Japonku, která přestala stačit a tichounce volala o pomoc. Majitelé foťáků a kamer měli také značné potíže. Já jsem sebrala všechny svoje jazykové znalosti a domluvila se s kormidelníky lodí, že s námi alespoň objedou okolo Kuřecího ostrova. Chtěla bych bývala ke skalám na pobřeží, které byly vidět, byla to zátoka Phra Nang, ale za to by chtěli příplatek. V celé zátocě je přes sedmdesát ostrůvků, na většině z nich se nedá přistát, protože strmě ční z vody. Na vzdálenější straně Kuřecího ostrova jsme podjeli pod převisem z krápníky. Na pevninu jsme se vrátili k polednímu, Vlád'a už na nás čekal a bylo mu poněkud lépe. Zašli jsem si na oběd do místní restaurace. Postupně v ní skončili skoro všichni, protože ostatní byly dost drahé.

Pak jsme pokračovali pár kilometrů na sever od Krabi ke klášteru Wat Tham Sua. Dole byly svatyně v jeskyni, tzv. Tygří jeskyně, pak tam byl rozestavěný monument, který podle tam uveřejněného obrázku bude vsuktu epochální, ale hlavním hřebem byl malý chrámek na vrcholu hory, ke kterému se muselo vystoupat po 1200 schodech. Schody měly každé rameno jiný sklon a některé stupně byly vysoké skoro 40 centimetrů, takže bylo náročné na ně vůbec vylézt. Pepa s Vlád'ou a Ivčou to vzdali po pár schodech. Ostatní jsme stoupali odhodlaně nahoru. 300 schodů bylo označeno, tak jsem stále čekala, že bude šestistovka, abychom věděli, že máme za sebou půlku. Další číslování však už chybělo. Cestou jsme předešli úplně vyčerpanou mladou blond'atou Evropanku, která toho měla viditelně plné zuby. Já tedy také, ale snažila jsem se nezastavovat. Byl by to úctyhodný výkon i za počasí obvyklého u nás, ale tady to bylo ještě umocněno tropickým vedrem. Na 1195. schodě mne s Renatou vyfotil Mirek. Hořejšek hlídala dohola ostríhaná jeptiška a moc se jí líbilo, když jsem dorazila a vylila si na hlavu hrnek vody. Pak jsem seděla a odpočívala u Zlatého čedí. Jeptiška nám ukazovala otisk ve skále a tvrdila, že je to Budhova stopa - měla něco přes půl metru. Říkala něco v tom smyslu, že kdo věří v Budhu, je šťastný. Výstup na vršek stál opravdu za to. Před námi se otvíralo několik pásem rozeklaných kopců, částečně mizících

v mlžném oparu.

Zapsali jsme se do vrcholové knihy, já jsem měla číslo 33010. Měli tam dvě knihy, jednu pro domorodce a jednu pro cizince. Měl se tam uvádět věk a já jsem od počátku roku byla společně s jedním Slovákem (byl tam předchozí den a zřejmě to byl ten, kterého jsme potkali předchozí den v džungli) nejstarším člověkem, který po schodech vylezl. Naši starší účastníci výpravy Vlád'a s Pepou to totiž nezvládli. Cestou dolů podél schodů bylo plno opic, několik jich používalo zábradlí jako skluzavku.

Zatímco jsme se plazili nahoru, oni si prohlíželi národní park v kaňonu, kde byla dost divoká džungle a bydleli tam mniši. Měli pod skalnatými převisy malé chatky, pod jinými převisy byly chrámy a modlitebny. Na šňůrách se sušily jejich oranžové hábity a bylo vidět, že tam mají prádelnu s pračkami. My jsme se po návratu se shora tam také zašli podívat, ale pouze na krátko. V tomto hlubokém kaňonu plném bujné vegetace se už totiž počínalo šerit. Janouškovi s Hankou obešli celý okruh a byly nenápadně sledováni jedním mnichem. Zřejmě je hlídal, aby se jim nic nestalo a asi oprávněně, protože cestou viděli dost velkého hada a želvu. V tomto údolí mnichů bylo jak v sauně, bylo hrozné vedro s velmi vysokou vlhkostí.

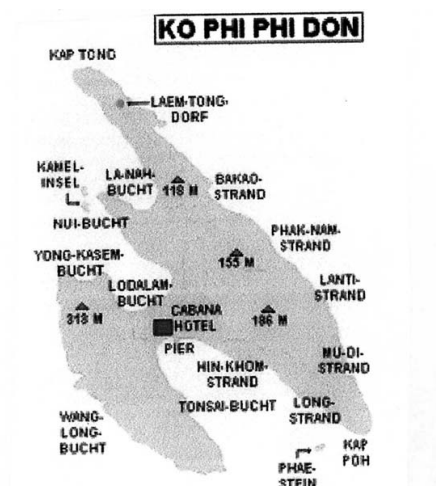
Večer jsme vyrazili na nábřeží na trh, kde měli spoustu různých dobrůtek na špejli - pečená krabí klepýtko, mleté maso, tofu a další nám neznámá jídla. Já jsem si koupila několik rambutanů, což jsou pichlavé červené koule, které se oloupou a pod nimi je poloprůhledná dužnina v podobě kuličky o průměru asi 2,5 cm. Docela mi to chutnalo, i když na mne to bylo skoro moc sladké. Pak jsem si koupila ještě jeden fialový plod, ale ten byl naprosto nejedlý, velice trpký a možná se měl před požitím vařit. Já jsem ho musela vyhodit.

Den jsme pak zakončili na pokoji u Veithů, kde jsme zlikvidovali zásoby ještě z domova přivezeného alkoholu, abychom vypálili střeva a neměli potíže.

12.2.

Ještě předchozí den koupil Vlád'a na dnešek lodní lístky na ostrovy Phi-Phi (čte se snad fi-fi a někde se píše Pee-Pee). Měli jsme koupené lístky tam na desátou hodinu (za 200 bathů) a zpět v 15,30 (za 180 bathů), ale do Ao Nangu, protože do Krabi odpoledne nic nejelo. Necháпали jsme proč, ale bylo to kvůli odlivu. Do Krabi prostě větší loď při odlivu nemůžou. Nastoupili jsme do lodě, která vevnitř vypadala jako letadlo a byla klimatizovaná. Řekli nám, že jsme ve správné lodi, ale nebylo tomu tak, měli jsem jet neklimatizovanou lodí v 10 hodin a ta také od vedlejšího mola přesně odjela, my jeli až v 10,30. Cestou jsem dostala pochybnosti, zda vůbec jedeme na Phi-Phi, protože jsme míjeli nějaké ostrovy a cesta trvala už dost dlouho. Ale dostali jsme se tam v pořádku, cesta trvala hodinu a půl. Už v lodi chodili různí naháněči a nabízeli ubytování v bungalovech nebo hotelích. Ceny však byly dosti značné. Na ostrově jsme pochopili proč, je to nejmasťnější místo z Thajska, které jsem navštívili. Stojí tam však vedle sebe nejdražší sídla a polorozpadlé chatrče tzv. Gipsi - cikánů. Kromě toho hned za domy jsou místy značná smetiště a to poněkud kazí dojem z krásy ostrova.

I když bylo dost hrozné vedro, vyrazili jsme na vyhlídku uprostřed ostrova. Je to korálový ostrov a má podobu písmene H. Na spojnici jsou z jedné strany pláže a z druhé dobře chráněný přístav a ostrov je tu široký jen asi 100 m. Zopakovali jsme si schody ze včerejška, i když jich nebylo tolik. Nahoře byl krásný parčík jak botanická zahrada, perfektní výhled na většinu ostrova a stánek s občerstvením. Bohužel muslimové nepijí alkohol, tak ho také ani neprodávají a neměli ani pivo. Prodavač ve stánku jen z toho, jak jsme se bavili, poznal, že jsme Češi. Řekl několik českých slůvek, jako ahoj, děkuji. Byl jediný za celou cestu, který takto na nás reagoval. Pak dole u vody jsme slyšeli několik lidí mluvit česky, tak tam zřejmě jezdí čeští zazobanější turisté na váleci dovolenou a on to od nich pochopil.

Sešli jsme dolů k zátocce, kde se ostatní rochnili v moři a já myslela, že se trochu osvěžím. Neosvěžila jsem se vůbec, voda musela mít snad ke třiceti stupňům. V zátocce tahali lidi na padáku za lodí, všude nabízeli projížďky na lodičkách, kurzy plavání a potápění s výukou dokonce v němčině nebo španělštině (angličtina byla samozřejmostí).

Zpět jsme jeli do Ao Nangu. Cestou se nad námi stáhla hrozná mračna, zvedly se vlny a vypadalo to na pěknou bouřku, spadlo však pouze pár kapek, naštěstí jsme bouřce ujeli. Měli jsme mezipřistání v zátocce Phra Nang. Cestující tam při značných vlnách přestupovali do malých lodiček a vezli je na břeh. Do této zátoky se nedá dostat vůbec ze břehu, ale pouze z moře. Jinak tam jezdí pravidelné spoje z Ao Nangu.

Před Ao Nangem nahnal kapitán většinu cestujících na příď, aby se odlehčila zád' a nedrhlí jsme lodním šroubem o dno. Všichni si museli dřepnout, aby nepřekáželi kormidelníkovi ve výhledu. Do cíle jsme totiž jeli uzoučným ústím řeky a za námi byla dost zvířená kalná voda, takže jsme asi dno šroubem brali. Po značně složitém manévru se nám podařilo přistát. Na břehu stálo několik náklad'áčků, které měly vzadu sezení pro lidi, které měly rozvážet cestující. Většina jela jen do centra Ao Nangu, jen my jsme chtěli jet do Krabi. Ještě k nám nastoupili dva běloši s Thajkou. Pepa se dal s nimi do řeči, byli to Australané, jeden z nich měl cestovku jezdící do Himalájí. Vyměnili si s Pepou e-mailové adresy a asi měsíc po našem návratu mu přišly jeho zápisky z cest, kde o nás byla také zmínka - že potkal skupinu dopravních inženýrů z Prahy. Jeho zápisky však byly velice stručné, pár vět na den. Hlavně se zmiňoval, s kým se kde setkal. Začalo dost prudce pršet, ale řidič s námi jel, jako když nás ukradl. Vůbec mu nevadilo, že cestou viděl auto v příkopě, které zřejmě dostalo smyk. Dovezl nás až přímo před hotel a vůbec nic za to nechtěl, cesta do Krabi prý byla v ceně lodního lístku.

Večer jsme procházeli městem a nakupovali. Já jsem si koupila za 300 bathů páskové boty, protože moje velikost je ideální pro Thajky, a černou blůzu se vzorem, Vlád'a a Ivča trička. Nakonec jsme nakoupili suvenýry pro rodiče a do práce thajskou whisky, kterou jsme již předtím ochutnali.

13.2.

Nasnídali jsme se v bufetu hned naproti hotelu. Vypadal dost zaplivaný, ale obsluha byla velice vstřícná. Dali jsme si čaj a donuty a dostali jsme navíc kalíšek zázvorového nápoje. Celé to stálo na jednoho 15 bathů.

Chtěli jsme odjet brzy ráno v 7,30, ale měli jsme auta úplně zastavěná náklad'áky na parkovišti a museli jsme čekat, až je postupně odvezli.

První naše zastávka byla Surakarín garden. Byla to volně přístupná zahrada s několika krápníkovými jeskyněmi se systémem jezírek, nemuselo se v nich svítit, protože byly částečně otevřené. V jedné jeskyni bydlela tlupa opic, byly celkem klidné, ale když jim Ivona přinesla trs banánů, rozvášnilly se a začaly být značně drzé. Bylo nutné projít okolo

nich po lávce a pokračovat dál. Ivča se bála projít, tak jsem jí držela za ruku, vedla ji za sebou, odháněla opice a čekala, že mi čmajznou foťák nebo klobouk. Další jeskyně byla dosti temná, podle mne bylo dosti odvážné jí procházet, protože člověk netušil, co by tu na něho mohlo číhat.

Dále jsme jeli do zátoky Pang Nga bay. Je to rezervace tvořená deltami několika řek a opět je tu spousta různých ostrovů. V průvodci nebylo popsáno, odkud vyjíždějí lodě, ale objevila jsem to v mapě Budgetu a bylo to správně. Z hlavní silnice to nebylo vůbec značené. Opět se na nás vrhlo několik naháněčů a nabízeli nám své služby - nabízeli několik okruhů, vybrali jsme si ten střední za 200 bathů na osobu. Naložili nás všechny do jednoho většího člunu, ale ještě předtím nám dali načuchat šíleného smradu z lodi, do které nastupoval celý zájezd cizinců a která strašně čadila přímo na naši loď a stála v cestě, takže jsme nemohli odjet. Vyjíždka trvala asi 2 a půl hodiny, zlatým hřebem byl tzv. „ostrov Jamese Bonda“ správně se jmenující Nehtový ostrov, protože má tvar nehtu, na kterém se natáčel film Muž se zlatou pistolí. Kromě toho tam bylo ještě spousta dalších ostrovů nejroztodivnějších tvarů, většinou se nahoru rozšiřujících, protože dole je ohlodávalo moře. Na řadě ostrovů byly krápníkové převisy. Na lodičce jsme projížděli krápníkovou jeskyní, pasažéry z větších lodí nakládali do malých člunů. U ostrova Jamese Bonda jsme bohužel nepřistáli, rojilo se na něm plno turistů a je na něm údajně další jeskyně, v níž je spousta ohromných pánských přirození (neověřená informace od potápěčů z Hloubětína), přistání bylo asi v ceně dražší a delší jízdy. Mysleli jsme, že by se dalo někde koupat, ale ústí řeky bylo značně špinavé.

Na zpáteční cestě nás na půl hodiny vysadili ve vesnici mořských cikánů Andamanů. Ocitli jsme se v restauraci na kůlech, ale z ní se nedalo jít vůbec nikam jinam. Okolo byly zase další restaurace přístupné pouze z jednotlivých mol. Nás by zajímala spíše vesnice, kde byly chatrče na kůlech a mešita. V restauraci jsme si nic nedali, protože ceny byly značně vyšší než v jiných thajských restauracích.

Další zastávka byla v chrámu Wat Suwan Khuha. Bylo tam opět spousta drzých opic, jedna si udělala klouzačku z Pecháčkovic auta a jiná ukradla Hance jídlo přímo z ruky. Měly však pouze své teritorium v blízkosti vstupu do kláštera a když Vláďa s kuřecím stehnem v ruce ustoupil na silnici, už za ním nešly. V tomto chrámu se platilo vstupné, ale pouze 10 bathů. Branou se vešlo do první ohromné jeskyně, která působila jako svatyně. Uprostřed ní nějaký svatý muž za příslušný obnos uděloval lidem požehnání a na ruku jim dával nějakou šňůrku – mužům ji zavázal, ale žen se nemohl dotknout, tak jim jí pouze zavěsil přes ruku. Za chrámem byla ještě jedna jeskyně s nádhernou krápníkovou výzdobou připomínající Demänovskou jeskyni.

Dojeli jsme až na ostrov Phuket. Je s pevninou spojen mostem. Zastavili jsme se na pláži Mai Kao na západním pobřeží ostrova, která je dlouhá 9 km a nebyla na ní ani noha, jen nějací dva šilenci se tu proháněli na motorkách. Na tuto pláž chodí ohromné želvy karety klást svá vejce, ale bohužel v prosinci a lednu. Žádné vejce ani malé želvičky jsme neviděli, v průvodci nepsali, kdy se líhnou.

Ubytovali jsme se v městě Phuket v hotelu Siri Phuket hotel. Třilůžkový pokoj nás stál 500 bathů, dvojlůžáky stály 350 bathů. Náš pokoj měl okno do světlíku, byl v prvním patře a objekt byl čtyřpatrový a tak tam bylo skoro úplně tma. Bylo tam, strašně zatuchlo, jako kdyby jim tam někde praskla voda a to mokré počalo plesnivět. Večeřeli jsme v čínské restauraci, já jsem si dala kiriaki jako polévku. Byla to směs skleněných nudlí, masa a zeleniny. Po večeři jsme šli na prohlídku města, bylo tam ještě otevřené moderní nákupní centrum. Já jsem tam nakoupila nějaké čaje - černý zelený čaj a zázvorový čaj. Cestou zpět do hotelu nás chytl hodně silný slejvák. Naštěstí jsme se mohli schovat pod stříškou u nějakého obchodu.

14.2.

Tento den už jsme měli jen krátké poježdění po ostrově.

Napřed jsme jeli do chrámového komplexu Wat Chalong, kde pro změnu bylo spousta drzých psů. Nebyli útoční, ale stačilo, že se okolo nás motali, protože vypadali, jako když mají prašivinu a člověk se bál, aby při náhodném dotyku od nich něco nechytнул. Většinou

jsme je všude viděli ležet jak zdechlíny, ale tady ještě bylo brzo, a tak asi ještě byli aktivní. Já jsem šla na záchod a jednoho psa jsem objevila i v kabině. V areálu bylo několik soch slonů v různých velikostech.

Pak jsme jeli na západní pobřeží do turistického centra Karon s plážemi. V průvodci doporučovali, že je lepší bydlet v Phuketu a dojíždět na pláže místní dopravou, protože ubytování u moře je dost drahé. Městečko bylo ještě ve výstavbě, stavělo se tam plno dalších objektů, na plážích byl deštník na deštníku, i když lidi tam nebyli skoro žádní, protože bylo pod mrakem. Z městečka jsme vyjeli směrem na jih, kde byla krásná vyhlídka na celou zátoku. Vlád'ovi počal docházet benzín a benzínka nebyla žádná v dohledu. Nakonec jsme zastavili u malé pumpičky, která byla zároveň občerstvením. Měli pumpu na ruční napumpování a benzín probíhal skleněným válcem. Byl to docela historický kousek, takovéto benzínky snad byly i v Evropě někdy v počátcích motorismu. Pumpařka nám natočila 3 litry a řekla, že víc nemá. Asi byla zařízená na mopedy, kterých tu bylo všude plno.

Další naše zastávka byla v akváriu na poloostrově Panwa. Mysleli jsme že to bude podvodní a báli se aby to nebylo moc drahé. Vstup byl ale jen 20 bathů. Bylo tam docela dost akvárií, přičemž v největším kruhovém plavaly kousky až 1,5 m dlouhé, Se zájmem jsme si prohlédli různé vysvětlující obrázky o vývoji života v moři.

Naobědvali jsem se v městečku Thalang, kde přes ulici byl chrám, tak jsme si to při té příležitosti prohlédli. Bylo tam plno soch – třeba jak propichují nějakou dívku, mniši s bochníky, klanící se sochy, zvířata, to vše v krásném parku. Všichni jsme si dali nudle s kuřetem. Ti kdo viděli do kuchyně, moc velkou chuť k jídlu neměli.

Pak jsme se zastavili ještě v národním parku Khao Phrao Tharo, kde opět zůstal kousek deštného pralesa. Vstup do tohoto parku byl volný. Podnikli jsme v něm jen malou vycházku. Mirek ušel větší okruh s průvodcem, který ho hnal a cestou mu ukazoval veškerou havěť. Říkal, že je nebezpečné tam chodit samotní, protože tam jsou hadi.

Na závěr byl chrám Wat Pra Tong. Před chrámem byly naivistické sochy různých zvířat, v chrámu měl být údajně zakopaný Budha, ale byla to pouze ohromná busta. U chrámu byl zadarmo vstup do muzea, kde měli plno různých zajímavých historických předmětů. Cestou jsme viděli několik ohromných rozestavěných Budhů – stojícího nebo ležícího. Byly to zatím kostry z drátů, které potom potáhnou pláštěm. Ty sochy jsou tedy duté, protože jinak by při jejich velikosti musely být strašně těžké.

Pak už byl konec naší cesty, dojeli jsme na letiště, hned u něj jsme vrátili auta a v 17,10 jsme vnitrostátní linkou letěli do Bangkoku. Na celé naší cestě jsme urazili cca 2.500 Km, jen pro ilustraci je to z Bangkoku na Phuket asi 900 kilometrů.

V Bangkoku jsme museli přejít z vnitrostátního letiště na mezinárodní. Bylo to po hodně dlouhém jezdícím chodníku. Při odbavení nás nemile překvapili, v průvodci se psalo, že se v Bangkoku platí letištní taxa 200 bathů, počítali jsme s tím, že by to mohlo být o něco více, ale že by to bylo 500 bathů na jednoho, to jsme si nemysleli a už jsme na to neměli. Vláďa ještě musel jít vyměnit pár dolarů. V bezcelní zóně byly obchody strašně drahé, nevěděli jsme, za co naše zbylé drobné utratit. Pivo stálo 80 bathů, ale stejně jsme si jedno dali. Za poslední peníze jsem koulila tygří a opičí mast, které měly jako jediné jakžtakž ucházející cenu. Vše ostatní tu bylo asi dvakrát tak drahé jako v jiných obchodech.

Odlet z Bangkoku byl v 23:15.

15.2.

V brzkých ranních hodinách (6:40) jsme doletěli do Vídně. Prostor pro přestupy tam je dost nevládný, skoro nic tam není a po lavicích tam posedávalo plno různých Asiatů, z nichž někteří nevypadali moc důvěryhodně. Zkusili jsme tedy vyjít do prostoru hlavního letiště, napřed to zkusil sám Vláďa, aby zjistil, jak se dá vůbec vrátit zpět. Šlo to, i když prostory letiště jsou dost ohromné, navazují přímo na metro a je to rozdělené na několik odletových a příletových hal. Dali jsme si tam v jednom občerstvení kafe za asi 50 šilinků. Pak jsme se vrátili opět do přestupní haly a čekali. Odlet byl až v 10:10, do Prahy sice odlétalo jedno letadlo dřív, ale to bylo ČSA a my měli letět opět s Tyrolean. Byli jsme jako bezdomovci, Vláďa si lehl na zem a spal, my ostatní jsme mírně poklimbávali. Cesta do Prahy už byla jen velice krátká, měli jsem pod sebou Čechy jak na dlani. V Praze bylo docela krásně, takže jsme ani neutrpěli velký teplotní šok.

Na závěr jedna malá zajímavost. V Thajsku jsou podstatně dále než u nás. Jak je patrné ze vstupenek, které jsou otištěny dříve, mají tam už rok 2544. Jsou tedy v 21. století už dost dlouho.

Celkový závěr :

Thajsko je zajímavá země, bezpečná a krásná. Lidé jsou vlídní, náklady na pobyt jsou nižší než u nás. S minimálními znalostmi se tam dá domluvit, naopak souvislá angličtina je spíše na závalu, protože většina Thajců umí pouze pár slov.

